

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. generała broni K. Świerczewskiego

ODDZIAŁ WOJSK OPK I LOTNICTWA
KATEDRA TAKTYKI LOTNICTWA WSPARCIA

JAWNE

Egz. Nr 1

ppłk dypl. Jerzy GAJEWSKI

Temat: ORGANIZACJA I PROWADZENIE DZIAŁAŃ
BOJOWYCH PRZEZ plmb
(Skrypt wykładu)

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZTABU GENERALNEGO
KATEDRA TAKTYKI LOTNICTWA WSPARCIA
32804

REMBERTOW

LUTY

1965

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. generała broni K. Świerczewskiego

ODDZIAŁ WOJSK OPK I LOTNICTWA
KATEDRA TAKTYKI LOTNICTWA WSPARCIA

JAWNE

~~_____~~
~~_____~~
~~_____~~
Egz. Nr **1**

ppłk dypl. Jerzy GAJEWSKI

**Temat: ORGANIZACJA I PROWADZENIE DZIAŁAŃ
BOJOWYCH PRZEZ plmb**
(Skrypt wykładu)

ARCHIWUM
LOTNICTWA
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
32804

AKADEMIA SZTA BU GE N E R A L N E G O
im. gen. broni K. Swierczewskiego

ODZIAL WOJSK OPE I LOPNICTWA
KATEDRA TAKTYKI LOPNICTWA WSPARCIA

JAWNE

Inekl. prot. 12657.

Egz. nr ... 1

"ZAWISLIZAN"
SZEK KATE DRY
TAKTYKI LOPNICTWA WSPARCIA

plk br Eugeniusz BEGIER
Dnia 3 luty 1965 r.

pplk dypl. Jerzy GAJEWSKI

"Organizacja i prowadzenie dzialań bojowych przez plmb"
/Skrypt wykzedu/

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWE
AKADEMII SZTAMI GENERALNE
im. gen. broni K. Swierczewskiego
R32804

HEMBERTOW

LUTY

1965 r.

ZAGADNIENIA

WSEER

I. ZASADY UŻYCIA pmb

1. Struktura organizacyjna oraz role i przeznaczenie pmb w warunkach działań lotnictwa AL.
2. Podstawowe zadania pmb oraz sposoby ich wykonania.
 - a/ w warunkach stosowania środków klasycznych;
 - b/ w warunkach stosowania broni jądrowej.
3. Możliwości bojowe pmb
 - a/ przy stosowaniu środków klasycznych;
 - b/ przy stosowaniu broni jądrowej.
4. Właściwości bazowania pmb.

II. WŁAŚCIWOŚCI PRACY DOWÓDZCY I SZTABU pmb PODCZAS ORGANIZACJI I REALIZACJI OPRZYMANEGO ZADANIA BOJOWEGO

1. Otrzymanie zadania bojowego.
2. Praca dowództwa i sztabu pmb podczas wypracowywania decyzji.
3. Treść i forma decyzji.
4. Stawianie zadań bojowych.
5. Praca dowództwa i sztabu w toku wykonywania zadania bojowego.
6. Problemy współdziałania pmb z wojskami lądowymi.

ZAKOŃCZENIE,

WSTĘP

W chwili obecnej na wyposażeniu naszego lotnictwa operacyjnego pojawiły się samoloty Su-7b, które zgodnie z koncepcją, przyjętą w Związku Radzieckim nazywane samolotami myśliwsko-hambowymi. Właściwości lotno-taktyczne i możliwości bojowe tego typu samolotów znacząco odznaczają się od szybkości i możliwości samolotów, znajdujących się na uzbrojeniu naszych jednostek myśliwsko-szturmowych. Najbardziej istotnym momentem wyodrębniającym te samoloty w porównaniu z dotychczasowymi typami samolotów myśliwsko-szturmowych jest możliwość przenoszenia bomb atomowych. Uwzględniając powyższe różnice należy stwierdzić, że samoloty Su-7b mogą być wykorzystane inaczej i w innym przeznaczeniu. Pułki lotnicze wyposażone w te samoloty mogą wykonywać zadania innego typu i charakteru, co w tym celu nie powoduje bez wpływu na samą organizację i prowadzenie przez te pułki działań bojowych. Innym będzie zakres pracy, obowiązki dowództwa i sztabu pib w porównaniu z pibsz, w związku z czym istnieje celowość oddzielnego potraktowania i omówienia tych zagadnień. Wprowadzenie nowej aktualnie na uzbrojeniu pułku lotniczego wyposażonego w samoloty typu Su-7b, nie wyklucza się jednak możliwości postawienia w składzie albo takiego pułku sztabowego lub okręgowego przydzielonego z OGD. W związku z powyższym oceniamy również konieczność potrzeby i możliwości przyjęcia, że w nowych warunkach będzie istniał jeden pib w AL. Tak więc w oparciu o te założenia zostaną rozpatrzone w niniejszym skrypcie zagadnienia związane z organizacją i prowadzeniem działań bojowych przez pib, występujący jako samodzielna jednostka, bezpośrednio podległa AL.

Ze względu na to, że najbardziej istotne zmiany, dotyczące zasad użycia oraz pracy dowództwa i sztabu pib w porównaniu z pibsz będą miały miejsce w wypadku stworzenia środków jądrowych, te zagadnienia zostaną potraktowane ze szczególną uwagą. Natomiast przy omówieniu wykorzystania pib, stosujące środki klasyczne będą przedstawione w zasadzie specyficzne właściwości typowa dla takiego pułku w odróżnieniu od pibsz.

1. Wskazywanie zadań

1. Struktura organizacyjna oraz rola i przeznaczenie pułku w jednostkach dywizji lotnictwa AL.

Istniejące w Związku Radzieckim oddziały lotnictwa myśliwsko-bombowego, wyposażone w samoloty typu Su-7b posiadają strukturę organizacyjną, która nie różni się od innych; jest organizacją oddziału lotnictwa myśliwsko-bombowego. Zakłada się zatem, że zorganizowany w przyszłości w składzie nowego lotnictwa operacyjnego lub przeliczonego w składzie dywizji wojennych pułk lotnictwa myśliwsko-bombowego, posiadać będzie strukturę organizacyjną identyczną ze strukturą istniejących pułków myśliwsko-bombowych.

Inaczej natomiast przedstawia się problem roli i przeznaczenia takiego pułku w jednostkach dywizji lotnictwa AL. Wobec perspektywy likwidacji w niedalekiej przyszłości naszego lotnictwa bombowego, wyposażonego w samoloty Il-28 i przejęcia jego zadań przez DMB /zaczęło się tych, których wykonanie wymaga użycia bomb atomowych/ będzie ono stanowić podstawę siły uderzeniową w rękach dowództwa AL do zwalczania ważnych obiektów w głębokości terytorium i operacyjnej, a przede wszystkim do wykonywania zadań charakteru operacyjnego przy zastosowaniu broni nuklearnej.

Dla realizacji tych zadań w ZSRR istnieje DMB i samodzielny pułk, bezpośrednio podległy dowództwu AL. Niewątpliwie i w naszych warunkach najbardziej szlachetnym jest wykorzystanie samodzielnego pułku jako jednostki samodzielnej, bezpośrednio podległej dowództwu AL. Tak więc w zasadzie samodzielny pułk będzie strzemił zadania bezpośrednio z AL, które dowództwo jego działaniami bojowymi oraz organizuje wszystkie rodzaje zabezpieczenia bojowego, specjalnego, materiałowo-technicznego i inżynierskiego, będące w gestii przełożonego.

A zatem przeznaczeniem pułku lotnictwa myśliwsko-bombowego jest udział w wykonywaniu zadań o znaczeniu operacyjnym lub taktycznym w zależności od wykorzystywanych środków walki, we współdziałaniu z wojskami lądowymi, marynarką wojenną, związkami rakietowymi oraz pozostałymi rodzajami lotnictwa.

O ile działania bojowe prowadzone będą w warunkach stawiania broni atomowej wtedy pułk stosujący bomby atomowe jest w stanie wykonywać uderzenia jednocześnie na szereg ważnych obiektów, których zniszczenie /obezwładnienie/ może

nieodczuwalny wpływ na przebieg operacji, t.j. pułk może wykonać zadanie charakteru specjalnego w interesach całej operacji frontowej /osobnej/. W wypadku stosowania środków klasycznych, pomimo słabszego silnego uzbrojenia bombarderskiego i rakietowego pułk będzie wykonywał w zasadzie zadania taktyczne, podobnie jak pułki LBSz. Tak więc w zależności od stosowanych środków zadania różne będą zadania pułku myśliwsko-bombarderskiego i różna możliwość realizacji tych zadań.

2. Istotne zadania pułk oraz sposoby ich wykonania o) w warunkach stosowania środków klasycznych

Podczas prowadzenia działań bojowych w warunkach nie
stosowania środków masowego rażenia pułk może wykonywać
zadania taktyczne, typowe tak dla LBSz jak i dla Mb. Wykonia
to przede wszystkim z właściwości uzbrojenia strzelniczo-
bombarderskiego oraz nowoczesnego wyposażenia w niezbędny
aparaturę, umożliwiającą nawigowanie i prowadzenie działań
w różnych warunkach atmosferycznych i bojowych, i tak, do
podstawowych zadań pułk, wykonywanych przy stosowaniu środ-
ków klasycznych należy zaliczyć: walkę w ścisłej współpracy
z innymi rodzajami sił zbrojeniowych bezpośrednio w celu
niszczenia i wywołania uszkodzeń obiektów przy realizacji pier-
wotnych zadań będą:

- oddzielne lotniska oraz bazujące na nich samoloty;
- wyrzutnie pocisków rakietowych wszelkiego rodzaju;
- oddzielne obiekty systemu wykrywania i naprowadzania samolotów i rakiet /środki dowodzenia lotnictwem i punkty naprowadzania samolotów, posterunki i stacje radiolokacyjne itp./;
- składy paliwa, bomb i amunicji lotniczej oraz pocisków rakietowych.

Do pozostałych obiektów, niszczonych przy wykonywaniu drugiego zadania można zaliczyć:

- oddziały wojsk nplw w kolumnach marszowych, na przeprawach
oraz w rejonach ześrodkowania, szczególnie jednostki pan-
cerne;
- poszczególne obiekty komunikacyjne jak: mosty, przeprawy,
wiadukty, różne środki transportu kolejowego, kołowego, wod-
nego i powietrznego, stacje kolejowe itp.;
- punkty oporu i umocnienia obronne;

- desanty powietrzne i morskie w rejsach załodowania, podczas przelotu /przejścia morzem/ oraz lądowania;
- środki ogłusowe na -0;
- oddzielne obiekty systemu dowodzenia i rozpoznania /Su, środki radiotechniczne, składy, magazyny, bazy itp./.

Wykonywanie powyższych zadań i zrealizowanie wymienionych obiektów może być realizowane przez plimb zarówno w interesie całej operacji frontowej jak i w interesie oddziałów armii, na głównym kierunku natarcia wojsk Frontu czy nawet na kierunku pomocniczym. W każdym jednak wypadku podstawowym warunkiem użycia puku do określonych działań bojowych jest uwzględnienie właściwości lotno-taktycznych i większych możliwości ogniowych samolotów Su-7b w porównaniu z innymi samolotami, będącymi na uzbrojeniu MSZ.

Chodzi zatem o najbardziej skuteczne i efektywne wykorzystanie pimb, zgodnie z jego możliwościami bojowymi.

Oprócz wymienionych, podstawowych zadań plimb może w określonych wypadkach /np. podczas zmuszonych nalotów lotnictwa wplu lub przy konieczności prowadzenia rozpoznania siłami przekraczającymi możliwości ilościowe iK/ wykonywać także zadania dodatkowe jak zwalczanie celów powietrznych oraz prowadzenie rozpoznania powietrznego. Duże prędkość samolotów Su-7b, silne uzbrojenie artyleryjsko-rakietowe oraz przystosowanie do zamontowania odpowiedniej aparatury fotograficznej, umożliwiają pułkowi wykonywanie z powodzeniem tych mniej typowych, dodatkowych zadań, które jednak w określonych konkretnych warunkach mogą okazać się bardzo ważnymi.

W warunkach użycia klasycznych środków zadania plimb może stosować w zasadzie te same sposoby wykonania zadań bojowych, jak i inne jednostki MSZ, t.j. uderzenia pojedyncze na jeden lub kilka obiektów, uderzenia kolejne oraz samodzielne poszukiwanie i niszczenie celów naziemnych. Niemniej jednak istnieją pewne różnice odnośnie najbardziej typowych i najczęściej stosowanych sposobów w porównaniu do pułków myśliwsko- szturmowych, wynikające z nieco innego przeznaczenia i innych możliwości bojowych pimb. I tak do najbardziej typowych sposobów należy zaliczyć uderzenia jednoczesne na kilka obiektów. Mogą to być obiekty rozmieszczone w stosunkowo niedużej odległości od siebie /np. poszczególne baterie artylerii w składzie dywizjonu/ w związku z czym istnieją lepsze możliwości w organizacji i realizacji zabar-

pieczenia bojowego działek pułku lub obiekty rozmieszczone na znacznych odległościach od siebie. /np. poszczególne posterunki czy stacje radiolokacyjne systemu wykrywania lub lotniska na określonym kierunku operacyjnym/ co niewątpliwie znacznie utrudni organizację i realizację zabezpieczenia bojowego poszczególnych grup. W podanych wyżej uderzeniach może czyniwać uczestniczyć cały pułk lub tylko jego część w zależności od całego szeregu czynników, jak cel działań, charakter obiektów, ich ilość, stronę plot wpl, itp. Kolej typowe i zasadnicze stosowane będą uderzenia jednocześnie na jeden obiekt należącą się pułku. Może to mieć miejsce na przykład przy wykonywaniu zadania zniesienia dużej ilości samolotów wpl na lotnisku, lub zniszczenia innych ważnych obiektów wymagających jednoczesnego użycia dużej ilości sił i środków. Przy takich działaniach pułk będzie wykonywał także cele z zasady małymi grupami, odpowiedzialnie uczestnicząc w przestąpieniu celem krajowego przedsięwzięcia przez OPL oraz wzięciu terytorialnego przedsięwzięcia.

Plan może także stosować uderzenia kolejne na jeden lub kilka obiektów, np. na kolonnę wojsk w marszu /lub kilka kolon tego samego związku terytorialnego przemieszczających się po kilku drogach/ celem opóźnienia na określony przedział czasu jej przemieszczenia do linii frontu.

Najmniej typowe zadania w pełni spełnione będą nie samodzielnie poszukiwaniem i niszczeniem celów naziemnych. Do wykonywania zadań wymagających stosowania tego sposobu działania bardziej celowe jest wykorzystywać samoloty myśliwsko-atakuje, dysponujące znacznie większymi prędkościami i większą manewrowością.

b/ W warunkach stosowania broni jądrowej

Do podstawowych zadań planu, wykonywanych w warunkach stosowania broni atomowej, należy zaliczyć:

- udział w walce o przewagę w broni jądrowej i w siłach stosujących tę broń;
- pośrednie wsparcie wojsk Frontu.

Głównymi obiektami działań przy realizacji pierwszego zadania mogą być:

- oddzielne baterie lub dywizyjny pakiet, stosujących
głowice atomowe;
- baterie działek atomowych na SO;
- składy i magazyny z bronią jądrową;

- lotniska /głównie lotniska bazowania samolotów nosicieli broni jądrowej/ i znajdujące się na nich samoloty;
- środki i postawunki przeprowadzenia lotnictwa taktycznego itp.

Do typowych obiektów znajdujących w ramach postawienia na
reparacja wojsk można zaliczyć:

- obiekty operacyjne np. podczas przemarzów, na przeprawach oraz w rejonach koncentracji;
- obiekty systemu komunikacyjnego na poszczególnych kierunkach operacyjnych /stacje, węzły kolejowe, mosty, większe skupiska różnych środków transportowych/ tak transportu kolejowego, kolejowego jak i powietrznego itp;
- system umocnień obronnych na oddzielnych oddziałach i kierunkach;
- desanty powietrzne i morskie, szczególnie desanty operacyjne w rejonach zakładowania i po wylądowaniu /desanty morskie podczas przejścia morzem/;
- ważne obiekty systemu dowodzenia i zabezpieczenia /np. związków operacyjnych, składy, magazyny, bazy itp/.

Wymienione wyżej obiekty działań pibn w warunkach stosowania broni atomowej są w wielu wypadkach to samo lub podobne, jak w warunkach użycia środków klasycznych. Jednak ze względu na znacznie zwiększony zakres możliwości pułku stosującego środki jądrowe może on działać dużo skuteczniej, zwalczając jednocześnie szereg ważnych obiektów, a tym samym realizować zadania charakteru operacyjnego, t.j. wpływając swoimi działaniami w sposób istotny na przebieg całej operacji.

Tak więc jednym z podstawowych sposobów wykonywania zadań bojowych przez pibn w warunkach stosowania środków masowego rażenia będą uderzenia jednocześnie na szeroki obszar bombami atomowymi. W tym celu samoloty - nosiciele bomb atomowych będą w zasadzie wykonywać zadania leżące w wspólnym ugrupowaniu z kilkoma samolotami tego typu, stanowiącymi grupę zabezpieczenia /przeprowadzenie bezpośredniego rozpoznania celu, stosowanie zakłóceń czynnych i biernych, osłona na trasie i w rejonie celu itp/. Nie wyklucza się przy tym i takiej możliwości, że w określonych sytuacjach samoloty nosiciele mogą być zabezpieczone przez samoloty innych typów np. samoloty myśliwskie-szturmowe do zwalczania środków naziemnej obrony plot np. czy stosowania zakłóceń lub myśliwce do osłony na trasie i w rejonie celu. Mogłoby to być na przykład cele o

1 korzystne w wypadkach konieczności wykonania jednoczesnego uderzenia bombami atomowymi na dużą ilość obiektów, uniemożliwiająca wydzielenie niezbędnej ilości samolotów zabezpieczenia poszczególnych nosicieli z własnego pułku.

Płmb może także stosować uderzenie kolejne bombami atomowymi w wypadku działań na obiekty operacyjne jak np. ośrodki operacyjne, zelem opóźnienia ich podejścia do linii styczności bojowej na określony przedział czasu. W takim wypadku punkty wzroku uderzeń należy wybierać w odpowiednich miejscach, szczególnie utrudniających przesuwanie się kolumn marszowych, powodujących "korki", natęży oraz uniemożliwiających uodzenie możliwie maksymalnych strat np. podczas przejścia siodła, na przeprawach itp. W celu zwiększenia efektywności uderzeń mogą być także uprzednio wykonywane uderzenia innymi typów samolotów środkami klasycznymi, powodujące zatrzymanie się tych kolumn, powstanie większych skupisk wojsk i sprzętu bojowego, a tym samym powstanie celów epłaccyjnych dla bomb atomowych.

W wypadku, gdy podstawowym celem działań płmb będzie uodanie maksymalnych strat określonemu oodowowi podczas prze-marszu w minimalnie krótkim czasie / do czego niezbędne jest odpowiednia ilość środków jądrowych / może być wykonane uderzenie jednoczesne, traktowane jako uderzenie na jeden obiekt operacyjny /ośrodek operacyjny/ t.j. uderzenie w jednym czasie, w kilku najbardziej dogodnych miejscach danego oodowu, przesu-wającego się po kilku oodach, kolumnami długości kilkunastu czy nawet kilkunastu kilometrów. Jednak takie uderzenie może być także traktowane, jako uderzenie jednoczesne na kilka obiektów, ponieważ obiektami poszczególnych uderzeń atomowych będą oddzielne kolumny poszczególnych oodów, czy oddzielne skupiska wojsk np. powstałe podczas przepraw lub w wyniku uprzednich uderzeń środkami klasycznymi.

Metodą samodzielną pozyskiwania i zniszczenia celów naziemnych jest sposób nietypowy przy użyciu bomb atomowych i może być stosowane rzadziej tylko w wyjątkowych wypadkach i przy wykorzystaniu bomb małych kalibrów. Jest to uzasadnio- ne między innymi ubocznymi skutkami działania broni jądrowej i związane z tym koniecznością centralnego planowania konkret- nych miejsc i obiektów uderzeń.

3. Możliwości bojowe płmb

Możliwości bojowe płmb, wyposażonego w samoloty Su-7b, podobnie jak możliwości każdej innej jednostki lotniczej nale-

szę rozpatrywać jako całość kontakt szeregu elementów. Do najważniejszych z nich należą: możliwości rażenia typowych obiektów /z uwzględnieniem przenikania przez OPL upla/, możliwości działań na obiekty w zależności od ich odległości od linii styczności bojowej, możliwości odtworzenia gotowości bojowej, możliwości działań w trudnych warunkach atmosferycznych itp. Wszystkie te elementy są ściśle ze sobą związane i uzależnione od szeregu czynników, jak dane taktyczno-techniczne: samolotów, ilość zabieranego paliwa, uzbrojenie, wyposażenie specjalne itp.

Wysokie osiągi lotno-taktyczne samolotów Su-7b, a przede wszystkim duże prędkości / $V_{max} = 2340$ km/godz./, duża rozpiętość prędkości / V_{min} lotu poz. = 400 km/godz./, wysoki pułap /ok. 20000 m/ oraz duże prędkości wnoszenia i manewrowość zwiększają możliwości rażenia obiektów naziemnych, głównie dzięki łatwiejszemu przenikaniu przez OPL upla, co w kolei pozwala na wykonanie niezbędnej taktycznej ilości samolotów dla rażenia określonego obiektu oraz dzięki możliwości niezbędnego manewru nad obiektem.

Duże ilości paliwa /oprócz zbiorników zasadniczych samolot Su-7b może podwiesić zewnętrzne zbiorniki zapasowe po 600 l paliwa w każdym / umożliwiają działania poszczególnych grup pułku na dużych głębokościach w strefie operacyjnej i tak np. promień taktyczny działania klucza Su-7b z dwoma zbiornikami dodatkowymi na małych wysokościach rzędu 300-500 m wynosi ok. 220-230 km na dużych - ok. 440 - 450 km. A zatem w zasięgu działań poszczególnych grup pluk znajdują się także obiekty operacyjnego znaczenia, jak lotniska położone w strefie działań bojowych, stawy operacyjne itp.

Wyposażenie specjalne samolotów umożliwia nie tylko działania w trudnych warunkach atmosferycznych lecz także zabezpieczenie przed atakami myśliwców upla /radarolokacyjną obronę przed wykrywaniem samolotów upla w powietrzu, celowniki radarolokacyjne itp./.

Wszystkie wyżej omówione czynniki w równym stopniu wpływają na możliwości bojowe pułku, a zatem jednocześnie umożliwiają wykonanie postawionego zadania w warunkach oszczędności lub nie stosowania broni atomowej. Natomiast oddzielne omówienie wymaga uzbrojenie samolotów pluk, ponieważ odgrywa ono podstawową rolę przy określaniu możliwości rażenia obiektów naziemnych, t.j. głównego elementu możliwości bojowych pułku, a jak wiadomo możliwości te będą inne przy sta-

zowaniu środków klasycznych i zupełnie inne przy użyciu broni atomowej.

a/ Możliwości ogniewe pimb przy stosowaniu środków klasycznych.

Każdy samolot Su-7b, oprócz standardowego uzbrojenia strzeleckiego, posiada ^{jednego} 315 w dwóch działkach BR-30, posiada osobny tanki podwieszeniowy, umożliwiające przy zastosowaniu odpowiednich bloków wykorzystanie następujących głównych wariantów ładunku rakietowo-bombowego:

a/ warianty ładunku bombowego:

- 4 x 100 /FAB-100, OFAB-100, ZAB-100 ok/;
- 4 x 250 /FAB-250, OFAB-250, ZAB-250/;
- 4 x 500 /FAB-500, ZAB-500/;
- 4 x BRK-250 /500/.

b/ warianty ładunku rakietowego:

- 54 x S-5 w lub S-5 K/ po 36 na jednym bloku/;
- 28 x S-3K /po 7 na jednym bloku/;
- 4 x S-24 /po jednym na każdym bloku/.

Oprócz tych podstawowych wariantów samolot Su-7b może stosować w zależności od potrzeb warianty mieszane, np. bomby i rakiety /na dwóch blokach bomby i na dwóch rakiety/, bomby i zbiorniki dodatkowe, lub rakiety i zbiorniki dodatkowe.

Jak widać uzbrojenie bombardiersko-rakietowe samolotów Su-7b znacznie przewyższa uzbrojenie samolotów myśliwsko-atakowych typu MiG-19, w związku z czym i możliwości ogniewe pimb są dużo większe od możliwości pimb. I tak np. wychodząc z niezbędnej taktycznej ilości samolotów Su-7b do rażenia oddzielnych obiektów w dwóch zejściach z wykorzystaniem rakiet i działek pokładowych /przy przedopóźnieniu rażenia $M = 0,93$ / pimb w składzie 36 samolotów może jednocześnie wykonać jedno z następujących zadań:

- zniszczyć 4 baterie pocisków "Honest John";
- zniszczyć 3 działa atomowe;
- zatrzymać na ok. 1,5-3 godz. batalion piechoty zastawianej przy jednoczesnym zniszczeniu ok. 9 samochodów lub transporterów spancerowanych;
- powstrzymać na ok. 1,5-3 godz. batalion czołgów przy jednoczesnym zniszczeniu ok. 3 czołgów;
- wykonać uderzenia na lotnisko ze zniszczeniem ok. 12 samolotów lub zablokować 2-3 lotniska przez zniszczenie pasów startowych itp.

musiały przy tym zaznaczyć, że w warunkach braku przeciwnika - nie środków CPL npła i przy dużym prawdopodobieństwie trafienia na obiekt możliwości pimb będą odpowiednio większe.

Wyliczone powyżej przykładowo możliwości pimb przy zastosowaniu środków klasycznych są wystarczającym uzasadnieniem, że pomimo stosunkowo silnego uzbrojenia, przy zastosowaniu środków klasycznych pułk będzie wykonywał głównie zadania taktyczne.

W warunkach stosowania środków klasycznych możliwości odtworzenia gotowości bojowej mogą być różne w zależności od całego szeregu czynników, jak ilość dystrybutorów paliwowych oraz innych pomocniczych urządzeń na lotnisku, charakter następnego zadania i związane z tym środki zaopatrzenia, odległość obiektów docelowych od lotniska itp. Najbardziej czasochłonną czynnością jest napełnianie i podwieszanie zbiorników dodatkowych oraz zmiana ładunku bojowego wymagająca wymiany bloków i podwieszenia na nie innych środków rażenia. Ta ostatnia czynność trwa ok. 4 godz., w związku z tym, dla dokonania czasu i możliwości natychmiastowych działań na różne obiekty wskazanym jest strzymywanie poszczególnych pododdziałów pułku z różnymi wariantami ładunku bojowego.

b/ Możliwości ogniowe pimb przy stosowaniu broni jądrowej

W warunkach użycia broni jądrowej, pimb stanowi potężną siłę uderzeniową i może z powodzeniem wykonywać zadania charakteru operacyjnego, stosując bomby atomowe różnych kalibrów do 75 kt włącznie. A zatem pułk jest w stanie zwalniać wszelkie obiekty znajdujące się w strefie operacyjnej /w granicach taktycznego promienia działania/ zarówno z dużymi obiektami płaszczyznowymi, jak: wojska w rejonie koncentrowania, ośrodki przemysłowe, węzły lotniskowe itp. Ponieważ jednak najbardziej typowymi obiektami dla pimb w warunkach stosowania broni jądrowej będą obiekty ruchome /np. wojska w marszu/ oraz obiekty częste zmieniające swoje miejsce /np. baterie i dywizjony rakiet/ a tylko w wyjątkowych wypadkach duże obiekty płaszczyznowe /które mogą być zwalcone przy pomocy rakiet z głowicami atomowymi/, w związku z tym pułk będzie stosował głównie bomby atomowe małych kalibrów od 1 do 20 kt. I tak na przykład dla zniszczenia ośrodka powiadomienia i naprowadzania wystarczy użyć jednej bomby atomowej kalibru 1 kt, dla zniszczenia dywizjonu rakiet typu "Corporal" na 50 - jednej bomby atomowej kalibru 5 kt, dla

obowiązania batalionu piechoty zmotoryzowanej i zatrzymanie jej przemieszczenia na okres kilku godzin - jednej bomby atomowej kalibru 3 Kt dla sablowania lotniska na przesłanie do miasta do kilkunastu godzin - jednej bomby atomowej kalibru 20 - 30 Kt.

Wychodząc z tych przykładowych danych, plan przy wykorzystaniu własnych samolotów do zabezpieczenia nosicieli bomb atomowych /z wydzielaniem 3 - 5 samolotów do zabezpieczenia samolotu-nosiciela/ może jednocześnie wykonać jedno z następujących zadań: zniszczyć 6 - 9 środków powiadomienia i naprowadzania, paraliżując skutecznie cały system wykrywania i naprowadzania npla w pasie działań armii ogólnospojackiej /APans/ zniszczyć 6 - 9 dywizjonów rakiet "Corporal" t.n. praktycznie zniszczyć wszystkie jednostki rakiet tego typu w pasie działania wojsk Frontu, obok zadań 6 - 9 batalionu piechoty zmotoryzowanej, co oznacza możliwość skutecznego obciążenia odwozu operacyjnego npla w składzie jednej DZ /o w sprzyjających okolicznościach nawet dwóch DZ, maszerujących po pięciu - sześciu drogach/, sablować 6 - 9 lotnisk npla t.n. praktycznie sparaliżować działalność MSB npla w pasie działań Frontu. Są te założenia obliczenia bardzo schematyczne, zakładające, że każdy samolot-nosiciel będzie posiadał oddzielną grupę samolotów zabezpieczenia. Jeżeli natomiast przyjąć, że przy działaniach na określony obiekt, wymagający użycia kilku bomb atomowych /np. brygada zmieszana w marszu/ w składzie jednej działającej grupy Su-7b będzie kilka samolotów z bombami atomowymi, wtedy oczywiście zmniejszy się niezbędna ilość samolotów, wydzielanych na jeden określony obiekt, a tym samym zwiększą się możliwości pułku odnieść ilości jednocześnie niszczonych obiektów.

W wypadku wydzielania samolotów z innych jednostek dla zabezpieczenia nosicieli bomb atomowych możliwości wykonania planu niepomiarowo wzrosną. Będą one zależały już nie od ilości samolotów w pułku /ponieważ teoretycznie pułk mógłby wykonywać uderzenia jednocześnie na tyle obiektów ile jest samolotów w pułku/ a od różnych innych czynników jak: terminowe zabezpieczenie pułku w niezbędną ilość bomb atomowych, sprawa i terminowa obsługa samolotów i podwozów bomb, dobra organizacja i realizacja zabezpieczenia nosicieli bomb atomowych przez samoloty innych jednostek itp.

W przytoczonych wyżej przykładach i rozważaniach rozpatrywane były możliwości jednoczesnych działań całego pułku przede wszystkim celem lepszego wypuklenia siły uderzeniowej, jaką dysponuje pułk jako jednostka w całości. Natomiast w warunkach bojowych, przy stosowaniu środków jądrowych, działania jednoczesne wszystkich samolotów pułku, należy traktować jako jeden z wyjątkowych wariantów. Pułk może realizować wówczas zaplanowane i zakreślone na szeroką skalę zadania /np. paraliżowanie systemu komunikacji lub blokowanie sieci lotnisk zpla na określonym kierunku operacyjnym/ angażując do tego jednocześnie większą część swoich sił. Jednak najbardziej typowe będą uderzenia jednocześnie jedną lub maksymalnie kilkoma bombami atomowymi podczas wykonywania stałowych na bieżąco zadań, a zatem działania jedną lub maksymalnie kilkoma małymi grupami jednocześnie z ciągłym utrzymywaniem określonych sił w odpowiedniej gotowości do natychmiastowych działań. Tak więc przy działaniach pojedynczymi, małymi grupami odtworzenie gotowości bojowej tych grup nie ma w zasadzie żadnego wpływu na ciągłość działań pułku i możliwości wykonywania następnych uderzeń w minimalnie krótkim czasie. Natomiast przy jednoczesnych działaniach większości sił pułku czas odtworzenia gotowości bojowej do następnego wylotu zauważa w sposób istotny na możliwości bojowe pułku.

Czas ten uzależniany jest w zasadzie od dwóch najbardziej czasochłonnych czynności, jak tankowanie paliwa i czynności związane z podwieszeniem bomb atomowych. Przy odpowiedniej ilości dystrybutorów paliwowych oraz obecności bomb atomowych w magazynach lotniskowych, czas odtworzenia gotowości bojowej nie powinien różnić się od czasu, niezbędnego do przygotowania pułku do następnego wylotu w warunkach stosowania środków klasycznych.

4. Właściwości bazowania pmb

Właściwości samolotów Su-7b a w szczególności ich ciężar /ok. 16 ton/ oraz długości rozbiegu i dobiegu powodują zwiększone wymagania w stosunku do jakości lotnisk bazowania pmb. Lotniska te muszą posiadać pasy startowe o sztucznej nawierzchni długości minimum 2200 m. W toku działań bojowych, w szczególności w warunkach stosowania broni jądrowej przygotowanie odpowiednich lotnisk dla pmb jest trudnym zadaniem. Z jednej strony bowiem zachodzi konieczność, a nawet konieczność rozmieszczenia pułku jako

jednostki nosicieli bomb atomowych na kilku lotniskach, a drugiej zaś lotniska bazowania naszego lotnictwa i w pierwszym rzędzie MB są w większym stopniu narażone na zniszczenie niż w warunkach stosowania środków klasycznych.

Tak więc plan ze względu na bezpieczeństwo a także na charakter wykonywanych zadań i konieczność działań w pasie szlęgi Frontu powinien bazować oddzielnie, eskadrami t.j. na trzech, lub przynajmniej na dwóch lotniskach ze sztucznymi pasami startowymi dostatecznej długości. Ponadto lotniska te muszą być wyposażone we wszystkie niezbędne środki UL, stacje radiolokacyjne itp.

Lotniska bazowania plan powinny znajdować się w odległości od linii styczności bojowej, zabezpieczających z jednej strony maksimum bezpieczeństwa przed ewentualnymi uderzeniami rakiet i lotnictwa wroga, a drugiej - umożliwiających wykonanie podstawowych zadań pułku w głębokości nie tylko terytorialnej ale i operacyjnej.

Wychodząc z wyżej wymienionych wymagań najbardziej celowym jest bazować w odległościach rzędu 100 - 150 km z szerokim wykorzystaniem lotnisk podskokowych, rozmieszczonych w pobliżu linii frontu do wykonywania uderzeń na obiekty znajdujące się na większych głębokościach ze terytorium wroga. Przy działaniach na obiekty strefy terytorialnej pułk może z powodzeniem wykonywać swoje zadania z podstawowych lotnisk bazowania.

Omówione wyżej właściwości, dotyczące bazowania plan wskazują na poważne trudności, jakie wypadnie pokonywać służbie tylkowej AL. Ze względu jednak na wagę i znaczenie plan, jako jednostki nosicieli bomb atomowych zagrożenie zabezpieczenia lotniskowego tego pułku jest szczególnie istotne i musi leżeć w centrum uwagi kompetentnych organów.

II. WŁAŚCIWOŚCI PRACY DOWÓDCY I SZTABU PIMB PODCZAS ORGANIZACJI I REALIZACJI OTRZYMANEGO ZADANIA BOJOWEGO

1. Otrzymanie zadania bojowego

Pułk lotnictwa myśliwsko-bombowego, występujący jako samodzielna jednostka, nie wchodzący w skład związku taktycznego, otrzymuje zadanie bojowe bezpośrednio ze sztabu AL. W zależności od szeregu czynników jak charakter zadania bojowego, jego stopień ważności, czas niezbędny na przygotowanie się pułku do działań, stan łączności w AL przy pomocy środków technicznych oraz odległość rozmieszczenia sztabu pimb od sztabu AL, pułkowi może być postawione zadanie bojowe w różny sposób. I tak np. w wypadku planowanego dla pułku przez

AL ważnego i skomplikowanego zadania charakteru operacyjnego /np. paraliżowanie systemu komunikacji, lub blokowanie sieci lotnisk npla na określonym kierunku operacyjnym z wykorzystaniem bomb atomowych/, zadanie to może być postawione bezpośrednio dowódcy pułku na SB AL lub w sztabie pułku przez przedstawiciela AL. Jest to niewątpliwie najlepszy sposób, wykluczający jakiegokolwiek pomyłki lub niejasności, wymagający jednak posiadania niezbędnej ilości czasu umożliwiającego bezpośredni kontakt dowódcy pułku ze sztabem przełożonymi. W innym wypadku pułk może otrzymać zadanie bojowe bądź w formie pisemnego rozkazu, dostarczonego przez łącznika bądź też przy pomocy środków łączności radiowej czy przewodowej. Należy stwierdzić, że ze względu na charakter najbardziej typowych zadań, jakie mogą być wykonywane przez pułk /np. udział w walce ze środkami napadu powietrznego lub w izolacji pola walki od depozytu świeżych sił npla/ oraz najbardziej prawdopodobnych obiektów działań /ruchome, często zmieniające swoje położenie/ najczęściej będzie praktykowany ostatni z wymienionych sposobów, t.j. stawianie zadań przy pomocy technicznych środków łączności.

Ze względu na charakter współczesnej operacji /duże tempo natarcia, częste i niespodziewane zmiany, stosowanie środków masowego rażenia/ i związaną z tym specyfiką wsparcia lotniczego /działania małymi grupami i przeważnie na obiekty wymagające wykonania natychmiastowych uderzeń/, pimb w odróżnieniu od jednostek lotnictwa szturmowego z okresu minionej wojny otrzymuje w zasadzie zadanie na cały dzień. Nicjednokrotnie może ono nie precyzować konkretnych obiektów

czy też dokładnych czasów uderzeń, nie mniej musi zawierać wszystkie elementy niezbędne dowódcy pułku do podjęcia decyzji na dzień działań bojowych oraz do planowania koniecznych przedsięwzięć organizacyjnych. A zatem w zadaniu na dzień, przekazywanym pułkowi, zawyżonej w przeddzień działań bojowych w formie rozkazu czy zarządzenia, mogą być podane oprócz innych informacyjnych /wiadomości o nieprzyjacielu, działania własnych wojsk lądowych, działania samolotów itp./ takie elementy jak cel działań pułku, prawdopodobne obiekty działań, orientacyjne /lub konkretne/ terminy działań, poziom limitu na poszczególne obiekty /zadanie/ następcie na dzień oraz inne dane jak zagadnienia dowodzenia, współdziałanie, zabezpieczenia bojowego itp. Należy przy tym zaznaczyć, że oprócz takiego zadania, umiastającego dowódcy pułku podjęcie decyzji na dzień działań bojowych pułk może otrzymywać w toku działań zadania na wykonanie konkretnych uderzeń, z podaniem dokładnie sprecyzowanego obiektu i czasu. Będą to w zasadzie oddzielne elementy wzajemnie postawionego zadania na dzień, aczkolwiek nie wyklucza się możliwości nowych, nie przewidzianych uprzednio zadań. W związku z tym konieczne jest wyodrębnienie pojęcia zadania na dzień, oraz zadania na wykonanie uderzenia, będące częścią elementem poprzedniego. W wielu wypadkach w ramach postawionego zadania na dzień może być szczegółowo sprecyzowane zadanie na wykonanie pierwszego uderzenia.

W wypadku, gdy pułk otrzymuje zadanie na działania środkami klasycznymi, metoda pracy dowódcy i sztabu oraz cała praca przygotowawcza w pułku nie różni się w zasadzie od pracy w pilsz. Natomiast istotne różnice mogą wystąpić w przypadku otrzymania zadania charakteru operacyjnego z zastosowaniem bomb atomowych. Celem lepszego uzmysłowienia sobie pracy dowódcy i sztabu pilsz w warunkach stosowania broni atomowej, praca ta zostanie przedstawiona na tle przykładowego konkretnego zadania.

I tak np. zakładamy, że w określonym dniu AL dysponuje limitem 11 bomb atomowych różnych kalibrów do walki o przewagę w broni jądrowej i w siłach stosujących tę broń do zwalczania podchodzących odwołów operacyjnych wpl. Ponadto wydzielony jest oddzielny limit 4 bomb atomowych, do dyspozycji dwóch armii ogólnowojskowych. O ile AL nie posiada AB, lub uznano za niecelowe wykorzystanie samolotów

bombowych do wykonywania tych zadań, wtedy jedynym wykonawcą zrątku bomb atomowych, tak z limitu AL jak i z limitu armii ogólnowojskowych będzie plmb, z tym, że w pierwszym przypadku decyduje na użycie tych bomb podejście dowódcy AL, w drugim dowódca poszczególnych armii, przekazując swoje decyzje do pułku poprzez sztab AL.

A sztab dowódcy AL podejmując decyzję na wykorzystanie przeznaczanego limitu bomb atomowych musi ustalić jaką ilość bomb i jakiej mocy przeznaczyć na wykonanie każdego z wyżej wymienionych zadań, określić konkretne obiekty uderzeń, czas i punkty zerowe zrątu. Zakładając, że część obiektów, dotyczących pierwszego zadania /magazyny broni jądrowej, lotniska/ jest dowódcy znana, w związku z tym istnieje możliwość dokładnego spracyzowania czasu wykonania tego zadania i ściślejsze ustalenie punktów zerowych zrątów. Natomiast przy podejmowaniu decyzji na zwalczanie odwołów operacyjnych dowódcy AL, mając np. dane o miejscu wyładowania dwóch DZ npla w porcie, musi określić prawdopodobny czas i trasę przemieszczeń tych dywizji oraz najbardziej dogodne miejsca uderzeń bombami atomowymi /np. podczas przeprawy przez rzekę y/. Po ustaleniu tych wszystkich niezbędnych elementów /nie unikając w szczególności decyzji dowódcy AL/, zostanie przesłane do sztabu AL rozkaz /rozkaz/ do dowódcy plmb, w którym otrzymana od ogólną koncepcję wykorzystania pułku w danym dniu, a następnie konkretne zadanie do wykonania. Może to np. brzmieć w sposób następujący:

W dniu..... od sztabu AL uczestniczyć w walce o przewagę w broni jądrowej i w siłach stosujących tę broń oraz w godzinach późniejszych zwalczać podchodzące odwoły operacyjne npla, wykorzystując 11 bomb atomowych. W związku z tym do wykonania pierwszego zadania wydzielona się 6 bomb atomowych, w tym 2 na wykryte magazyny broni jądrowej, 3 - na lotniska samolotów - nosiciele bomb atomowych i 1 w odwodzie. Do wykonania drugiego zadania wydzielona się 5 bomb atomowych. plmb o świcie dnia wykonać jednoczesne uderzenie na dwa magazyny broni jądrowej rozmieszczone w rejonach dwiema bombami atomowymi o mocy oraz na 3 lotniska trzema bombami atomowymi o mocy niszcząc na nich pasy startowe. W tym samym czasie mieć w gotowości Nr 2 jeden klucz do wykonania uderzenia bombą atomo-

e mocy na dywizjon rakiet. Czas i miejsce wykonania tego uderzenia zostanie przekazane dodatkowo ze sztabu AL. Następnie być w gotowości do wykonania kolejnych uderzeń pięcioma bombami atomowymi na dwie BZ w rejonach przepraw na rzece X. Ponadto od godz. do godz. mieć w gotowości nr 1 klucz samolotów do zwalczania na sygnał z mojego SD odwodów zpla i środków rakietowych w wydzielonie^m czterech bomb atomowych w limitu dowódcy armii ogólnowojskowych. Dokładne dane o charakterze tych obiektów, ich rozmieszczeniu oraz czasie i miejscu wykonania zadania będą przekazywane dodatkowo z SD AL. Następnie na dzień 2 wyloty na walczkę.

Po otrzymaniu takiego zadania dowódca i sztab pułku przystępują do wypracowania decyzji.

2. Praca dowódcy i sztabu pimb podczas wypracowania decyzji

Metoda i zakres wypracowania decyzji na dzień działań bojowych jest uzależniona od szeregu czynników jak ilość czasu pozostająca dowódcy do zamieszczenia decyzji, ilość i jakość danych informacyjnych o przeciwniku i własnych wojskach, ilość elementów decyzji na działania, które musi spracować dowódca pimb itp.

Przystępując do analizy postawionego zadania dowódcy pimb musi uzmysłowić sobie jakie elementy decyzji otrzyma w formie gotowej i o jakich musi sam zdecydować, następnie przeprowadzić kalkulację czasu i udzielić wytycznych oficerom sztabu i szefom służb. I tak w przypadku wyżej postawionego zadania dowódca pułku otrzymał obiekty działań, ładunek bojowy, sposoby wykonania zadania, dokładne miejsce i czas wykonania pierwszego uderzenia oraz orientacyjne czasy i miejsce wykonania następnych zadań. W związku z tym dowódca pułku pozostaje określić:

- wykorzystanie sił w czasie i według zadań oraz wyznaczenie wykonawców na ich wykonanie /spracowanie planu dyktowania/;
- profile i trasy lotów poszczególnych grup na wykonanie pierwszego uderzenia;
- czasy startu poszczególnych grup oraz czasy otwarcia gotowości bojowej;
- sposoby atakowania obiektów;
- ugrupowanie bojowe na terenie i w rejonie celów;

- sposoby dowodzenia /podczas startu, na trasie, w rejonie celu i podczas lądowania/;
- przedsięwzięcia bojowe i specjalnego zabezpieczenia /sposoby odpiernania ataków myśliwców wpl, stosowanie zakłóceń biernych, manewr na trasie itp./;
- miejsce, czas i metoda postawienia zadania bojowego.

Po określeniu tych elementów dowódca pułku udziela wytycznych poszczególnym oficerom sztabu i szefom służb.

I tak np. w tej sytuacji oficer rozpoznawczy strzymałby wytyczne co do sposobu preferowania możliwości wykrycia naszych samolotów przez system wykrywania wpl oraz związanych z tym możliwości przeciwdziałania jego środków OPL, szczegółowych danych o obiektach, nawigator pułku - jednocześnie przygotowania i preferowanie najbardziej celowego profilu lotu poszczególnych grup, wyboru tras lotu, sposobów atakowania obiektów, czasu startów poszczególnych grup itd.

Słuchając referatów poszczególnych specjalistów dowódca pułku analizuje i konfrontuje ich wypowiedzi, ocenia sytuację i podejmuje decyzję na działania.

3. Treść i forma decyzji

Decyzja dowódcy pułku na wykonanie postawionego zadania powinna być jasna, pełna, jednoznaczna i przede wszystkim prawidłowa. W naszym konkretnym przypadku decyzja powinna obejmować następujące elementy:

- podział sił na poszczególne zadania /obiekty/ według wykonawców;
- stopnie gotowości bojowych według grup i czasu;
- ładunek bojowy;
- sposoby wykonania zadań;
- profil lotu;
- trasy lotu do wykonania pierwszego uderzenia;
- ugrupowania bojowe do pierwszego wylotu;
- sposoby dowodzenia;
- przedsięwzięcia bojowe i specjalnego zabezpieczenia.

Decyzja dowódcy pułku na dzień działań bojowych może być opracowana w formie tekstualnej lub graficznej w postaci planu działań bojowych.

Forma tekstualna t.zn. opisowe ujęcie każdej decyzji wg poszczególnych jej punktów nie wymaga specjalnych wyjaśnień. Odmianą formą bardziej praktyczną i wygodną jest graficzny

plan działań bojowych pułku, Plan taki winien zawierać wszystkie elementy decyzji, przedstawione przy pomocy wykresów, tabeltek itp, z wykorzystaniem w niezbędnych wypadkach wyjaśniających legend. I tak np. w naszym konkretnym przypadku takie elementy jak podział sił na wykonawców wg zadań i zadunek bojowy mogą być przedstawione w formie tabeli, plan dyktarów bojowych - w formie grafiku zmian gotowości bojowych wydzielonych kluczy według czasu, profile lotów, zagadnienia dowodzenia i współdziałania oraz ugrupowania bojowe w formie schematów, trasy lotów, obiekty i czasy uderzeń, zagadnienia zabezpieczenia bojowego i specjalnego /rubieżne-przechwyty, rubieżne rozpoznania i zakłócenia stosowania zakłóceń biernych itp/ mogą być naniesione na mapę lub kalkę z odpowiednimi objaśnieniami itd.

W sumie dokument taki powinien być przejrzysty i zapewniać możliwość referowania i uzasadnianie decyzji przełożonemu oraz stawianie zadań bojowych poszczególnym eskadrom przez dowódcę pułku.

4. Stawianie zadań bojowych

Planowany termin i sposób postawienia zadania bojowego przez dowódcę pułku powinien uwzględniać możliwość należytego przygotowania się personelu latającego do wykonania zadań bojowych a zatem winien być ustalony z takim wyliczeniem, aby zapewnić maksimum czasu eskadrom na przygotowanie się do działań. W naszym konkretnym przypadku ze względu na różnorodność i skomplikowany charakter zadań, wymagający wyjaśnień i dodatkowych informacji ze strony specjalistów, najbardziej celowym jest postawienie zadań bojowych dowódców eskadry w obecności całego personelu latającego.

Dowódca pułku po postawieniu zadań i wyjaśnieniu wszystkich niezbędnych zagadnień taktycznych powinien udzielić głosu specjalistom jak oficer rozpoznawczy, nawigator, szef strzelania powietrznego, szef łączności itd, którzy zapoznają cały skład bojowy pułku ze wszystkimi niezbędnymi danymi dotyczącymi ich specjalności. Pożądane jest przy tym wykorzystanie do maksimum wszelkich tablic, schematów i innych materiałów poglądowych, ułatwiających zrozumienie i zapamiętanie wyjaśnianych problemów. Zadanie bojowe winno być postawione w sposób nie budzący żadnych wątpliwości u wykonawców. W wypadku zaistnienia takich wątpliwości dowódcy

eskadr obowiązani są zadawać pytania i będąc nie zbędnych wyjaśnień.

Przytoczony w skrypcie wariant zadania bojowego dla pułku wymaga dość szczególnego postawienia zadań eskadrom pozwalających do decyzji dowódców eskadr takie elementy jak np. personalne wyznaczenie wykonawców poszczególnych uderzeń realizowanych przez eskadrę, sposób i kolejność startu i zbiórki samolotów w powietrzu, manewr w rejonie celu itp.

5. Praca dowództwa i sztabu pułku w toku wykonywania zadania bojowego

W trakcie wykonywania zadań przez pułk dowództwo i sztab pułku wykonuje cały szereg czynności związanych z całokształtem pracy bojowej pułku w danym dniu, w przygotowaniu pułku do realizacji następujących zadań oraz z pracą sprawozdawczą.

W omawianym przez nas przypadku praca dowódcy i sztabu pułku w dniu działań bojowych może mieć następujący przebieg:

Po zameldowaniu gotowości pułku do wykonania pilnego zadania i uzyskaniu zezwolenia na jego realizację dowódca pułku udziela ostatnich wytycznych dowódcem poszczególnych grup. Następnie kieruje ich startem i zbiórką, utrzymuje z nimi łączność radiową tak długo, na ile pozwala zasięg znajdujących się w jego dyspozycji środków łączności. Dowodzi przez radio działaniami bojowymi tych grup, przekazując niezbędne dane o sytuacji powietrznej i istotnych zmianach na ziemi, skutujących na wykonanie zadania wprowadzając ewentualne zmiany i poprawki. Odbiera meldunki z trasy i z rejonów celów oraz w wypadku konieczności udziela wskazówek i wytycznych dowódcem grup w powietrzu. Kieruje łączeniem grup, następnie wysłuchuje meldunków od dowódców po powrocie z wykonanego zadania. Udziela wytycznych jednocześnie do tworzenia gotowości bojowej i przygotowania się do wykonania następujących zadań. Z chwilą otrzymania ze sztabu AI zadania na zwalczanie dywizjonu rakiet podejmuje decyzję o profilu lotu, czasie startu grupy i innych nie sprzecznych wcześniej szczegółów i stawia zadania wyznaczonemu kłuzowemu, znajdującemu się w odpowiedniej gotowości bojowej oraz dowodzi startem, zbiórką i działaniami tej grupy podobnie jak wyżej. Po otrzymaniu danych informacyjnych o przemarzu

dowodcu operacyjnego pła, pilota przeprowadzić niezbędne obliczenia, przekazuje informacje do wyznaczonych wykonawców, a następnie po otrzymaniu ze sztabu AL konkretnego zadania na uderzenia /czas i miejsca uderzeń/ podejmuje decyzję, precyzuje nieokreślone wcześniej szczegóły i stawia zadania wykonawcom. Działalność pracy dowódcy nie różni się w zasadzie od opisanego wyżej, przy wykonywaniu poprzednich uderzeń.

Oficerowie sztabu i szefowie służb przez cały czas pomagają dowódcy w zakresie swoich specjalności pracując ściśle z jego wytycznymi. I tak na przykład oficer rozpoznawczy zbiera i opracowuje oraz melduje dowódcy wszelkie aktualne dane o rozpoznaniu, /trasę i kierunki przemieszczeń dowódcy operacyjnego pła, miejsca znajdowania się cywilnych kolonii w różnych okresach czasu, tempo przesuwanie się kolonii itp/ wskazując zmiany w sytuacji powietrznej i naziemnej na mapach; oficer operacyjny utrzymuje łączność ze sztabami pod-

rzędowni /poprzez oficerów kodesu-szyfrowych/ meldując dowódcy o wszelkich zarządzeniach i rozkazach przekazanych, opracowuje meldunki na działania i przekazuje do sztabu AL; nawigator przeprowadza wszelkie niezbędne obliczenia nawigacyjne-łobarskie /trasę lotu, kierunki najszybsze do celu, czasy startów poszczególnych grup itp/, szef sztabu kieruje całokształtem pracy całego sztabu, pomagając dowódcy w podejmowaniu decyzji itd. W międzyczasie przygotowawane są przez poszczególnych specjalistów niezbędne materiały do opracowania meldunku bojowego na dzień działań.

Niejednokrotnie może zaistnieć taka sytuacja, że w trakcie działań bojowych /szczególnie w okresie lotnym/ punkt strzyżenie zadania na dzień następnny i wypracowanie decyzji przez dowódcę musi być dokonywane jednocześnie z dowodzeniem działaniami bojowymi. W tej sytuacji zgodzenia dowodzenia grupami w powietrzu może przejąć na siebie zastępca dowódcy z/a liniowych lub inny odpowiedzialny oficer sztabu, wyznaczony przez dowódcę.

6. Problemy współdziałania pimb z wojskami lądowymi

Współdziałanie pimb z wojskami lądowymi organizowane jest na szczeblu AL. W związku z tym szef pimb otrzymuje z AL wszystkie niezbędne dane współdziałania jak: położenie wojsk własnych, sygnały oznaczenia przedniego skraju, czas i miejsca uderzeń środkami rażenia wojsk lądowych w rejonie działań pułku, wysokość torów pocisków rakietowych i artyleryjskich na

osi tras samolotów itp.

Wszystkie te dane muszą być oczywiście uwzględnione podczas podejmowania decyzji i doprowadzone do zainteresowanych załóg. W czasie wykonywania zadań przez posm. regim. grupy w strefie działań bojowych określonej armii dowódcy tych grup postępują zgodnie z otrzymanymi wytycznymi współdziałania, utrzymując łączność radiową z SWL-em przy danej armii oraz działającymi na tym kierunku P.M.-ami. Wykorzystują ich wskazówki, informacje, korzystają ze środków naprowadzania oraz przekazują ważne dla wojsk lądowych informacje o sytuacji powietrznej. W określonych przypadkach, a ile pimb wykonuje zadania bezpośrednio w interesach armii ogólnowojskowej /A. Panc/ dowódca pułku może utrzymywać bezpośredni kontakt z SWL-em i w zależności od decyzji dowódcy AL może bezpośrednio z SWL otrzymywać konkretne zadania i czas wykonania uderzeń na określone obiekty. I tak na przykład w wypadku działań na szkodę npla, znajdujące się w strefie taktycznej, w pasie działań bojowych określonej armii dowódca pułku może utrzymywać z danej armii poprzez SWL wszelkie dane o rozmieszczeniu, kierunku przemieszania i składzie tych odwołów, a następnie czas uderzenia lub rubież, na której najbardziej korzystnie obeszładniać dane odwoły.

Dzięki takiej bezpośredniej łączności można znacznie usprawnić i przyspieszyć przygotowanie i wykonanie zadania bojowego w czym najbardziej zainteresowana jest dana armia, organizująca walkę z tymi odwołami.

Tak więc w zależności od konkretnej sytuacji bojowej, charakteru zadania i decyzji dowódcy AL współdziałanie z wojskami lądowymi może być mniej lub bardziej ścisłe, a współpraca z SWL może mieć różny charakter i zakres.

ZAKONCEPCJE

W podsumowaniu powyższego materiału można sprecyzować kilka najbardziej istotnych momentów, dotyczących organizacji i prowadzenia działań bojowych przez pimb: pułk lotniczy, wyposażony w samoloty Su-7b, ze względu na duże różnice w możliwościach bojowych oraz charakterze wykorzystania bojowego w porównaniu z typowymi pułkami MiG, należy rozpatrywać jako jednostkę lotniczą, nie wchodzącą w skład MiG i dla odróżnienia traktować jako pułk lotnictwa myśliwsko-bombowego zgodnie z nomenklaturą przyjętą w ZSRR.

Pimb jako jednostka nosicieli bomb atomowych jest potężną siłą w ręku dowódcy AL i może być wykorzystany do

wykonwania ważnych zadań charakteru operacyjnego. W wypadku stosowania środków klasycznych pułk może wykonywać zadania taktyczne w interesach poszczególnych armii ogólnowojskowych /APane/. Plab jako jednostka samodzielna podlega bezpośrednio AB, skąd otrzymuje zadania bojowe, działając przeważnie w interesach całej operacji frontowej. W niektórych przypadkach może być wykorzystany do wsparcia wojsk określonej armii i wtedy może współpracować z SWL na podobnych zasadach jak inne pułki BMSr. Praca dowództwa i sztabu plab w toku wykonywania zadań bojowych charakteryzuje się większą samodzielnością i szerokim wachlarzem obowiązków personelu kierowniczego w porównaniu z plasz, którego pracą kieruje sztab dywizji.

DOCENT KATEDRY TAKTYKI LOH, USI. ...

ppłk dypl. Jerzy GAJEWSKI

Ochłaz w 30 ark.

Exa. nr 1-30 Bibli. Tajna

Wjś. Gajewski - ppłk

Bruk. 2U

Nr ks. 0470/WW